

стѣлпъ на *Асторъ-Нусъ* и като пушаше цигарата си гледаше на множеството което минаваше *Брод-вай*. — Каква чудна свобода! думаше въ себе си. Едвамъ прѣди единъ часъ мя позна онѣзи мома и тосъ часъ пріе и виното и посѣщеніето ми. Каква сладостна свобода на правытъ! Какво умно спистяванье на врѣмето!

Туй като си мечтаеше, единъ высокъ момъкъ съ исполинска сила и лице искрено и живостно, като пристѣпи проговори му на френскы, но съ произношеніе нормандско.

— Г-не Бароне Бюсси де Рокебрюнъ, имате ли роднины въ Канадѣ?

— Да, господине, но отъ дѣ познавате толкъ добръ името ми?

— Най-лесно: видѣхъ днесъ когато го записахте въ книгѣтъ на *Асторъ-Нусъ*. Азъ съмъ Кавалеръ де Рокебрюнъ, гражданинъ на графството на Тритъ Рѣкы, въ Долня Канада, и адвокатинъ въ Монреаль.

— Любезный ми брате, извика Бюсси, като го улови за рѣкѣтъ, благодарѣнъ на добрата честь която ми помогна да са срѣшнемъ. Азъ съмъ отколѣ забравилъ титлата Баронъ и името Рокебрюнъ.

— Какъ ты си забравилъ! извика Канадецътъ; името Рокебрюнъ не е отъ онѣзи които са забравятъ лесно. Ный Канадцы опазваме по-добръ възпоминаніето за нашитѣ праотцы Френцы.